

Fyn, Juni 2020

Til Landsforeningen mod Svinefabrikker

Jeg bor sammen med mine forældre på vores gård. Jeg er skribent og udvikler undervisningsmateriale om Søren Kierkegaards eksistensfilosofi til børn og unge. Det var svært at leve af i København, så som en anden Karen Blixen blev jeg nødt til at flytte hjem for at få enderne til at mødes. Det betyder også, at jeg har set, hvordan et godt naboskab over 44 år kan udvikle sig til fjendtlighed og give en masse bekymringer. Vi har endda modtaget trusselsbreve, fordi vi fik medhold i vores første klage. Men lettelsen varede kort, for naboen og hans konsulenter ændrede blot nogle tal og ansøgte igen, så det opnåede vi ikke særlig meget ved. Vi er selv en del af landbruget og ikke ude på at sparke vores nabo ned, men vi er bekymret for udviklingen og de konsekvenser, den får.

Jeg hjælper min far i landbruget og særligt i høst. Mine forældre har boet det samme sted i 44 år. Jeg elsker mit barndomshjem og vores lille plet på denne jord, men i skrivende stund så holdes der rejsegilde for naboen nye stald. De har sat krans op og det hele. For dem er det en fest, og for os er det en enorm psykisk belastning at være vidne til. Vi er i den grad blevet tromlet over. Selvom vi stadig har en klagesag kørende inde ved Nævnenes Hus, og naboen ikke har fået brugsretten til stalden, så må de åbenbart godt opføre den alligevel.

Vi kan klage alt det, vi vil. Vi kan dokumentere og finde huller i ansøgningen, men det hjælper os ikke i sidste ende. De bygger alligevel. Vi ved jo godt, at de får den godkendelse, Det er set før. Vi kæmper en kamp, som vi ikke kan vinde, og vi føler os til grin. Det gør særligt ondt, når min far, der selv er gammel landmand og stadig dyrker jorden på fritidsbasis, altid har opdraget min bror og mig til, at landbruget har en særlig forpligtelse til at vise samfundssind.

I min families konkrete tilfælde, så føler vi, at miljøet, vores liv, livsvilkår og livskvalitet er mindre værd end prisen på en pakke bacon. Familien på nabogården og min familie har levet side om side i 44 og har igennem tiden hjulpet hinanden, og det har nu udviklet sig til, at naboen nu blot betragter os som nogle ubetydelige tal i et regneark, som der ikke skal tages hensyn til. Det er enormt frustrerende og gik for alvor galt, da sønnen overtog, og det blev en decideret svinefabrik.

Jeg vil gerne gøre noget, jeg skal bare have fundet ud af, hvordan.

Min mor er den, der lider mest psykisk under det her, og jeg vil gerne passe på hende. Hun elskede ellers at gå i haven, men gør det ikke mere. Det bliver alligevel bare pløjet op. Når min far vil male vinduer, siger hun, hvad nytter det, de river alligevel huset ned. Hun har dage, hvor hun slet ikke står op og bare har lyst til at opgive det hele. Men min far nægter at flytte, så har svinefabrikken vundet, og den glæde vil han ikke give dem. Jeg har sagt, at det måske kunne være løsningen for min mor, hvis hun flytter i et lille byhus, væk fra det hele, men hun vil bo sammen med min far, og det skal jo heller ikke være naboerne, der har indflydelse på, om to der elsker hinanden skal bo sammen eller ej.

Jeg har i mange år sagt, at hvis jeg havde modet så ville jeg skrive om miljø og bæredygtigt landbrug, men situationen er den, at vi er omgivet af en håndfuld store svinebønder, derudover er mine fætre også svinebønder, og min bror arbejder i en bank, hvor han rådgiver de større landbrug. Selvom jeg både har min brors og mine forældres opbakning, så er jeg bange for, hvad

det kan få af konsekvenser for mig og min familie i vores dagligdag. Det burde jo ikke være det afgørende på vægtskålen, men vi får allerede trusselsbreve i postkassen og verbale overfusninger og frygter at gå en tur, fordi vi er bange for, hvem vi møder.

Det værste jeg endnu har oplevet er, at vores naboer stod og så på, at min far blev levende begravet. Han skulle lave dræn og pludselig skred jorden ned over ham. Han kunne lige få fat i sin telefon i brystlommen og fik selv ringet 112. Alt endte heldigvis godt, men senere fortalte nabokonen, at de havde stået og kigget på hele episoden fra vinduet. Uden at gøre noget!!! Min far har reddet deres gård fra flere brande igennem tiden, fordi deres markbrande kom ud af kontrol. Da jeg var teenager, vidste jeg, at hvis jeg skulle passe bedriften alene i en weekend, så kunne jeg altid ringe hen til dem, hvis jeg havde brug for hjælp. Nu er vi, som min mor siger, nået dertil, at de hellere vil se os dø. De venter kun på, at vi opgiver, så får de en stråmand til at købe vores gård, nedlægger stuehuset og bygninger og køre gylle på resterne.

Jeg kan ikke udtrykke min taknemmelighed nok for, at I som forening går ind og kæmper for at sætte fokus på en temmelig betændt problemstilling.

De bedste hilsener

Lene